

Arrest

nr. 231 486 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 december 2017 België binnen en verzoekt op 20 december 2017 om internationale bescherming. Op 18 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 juli 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn. U bent op 4 november 1986 geboren in Mieh Mieh, Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U ging tot de negende klas naar school en bent UNRWA geregistreerd. Op uw veertien jaar verhuisde u naar Ain el Hilweh om vervolgens de vier volgende jaren in te trekken bij uw oma in Mar Ilias. In die periode werkte u als dak werker in Beiroet. U verhuisde hierna terug naar het ouderlijk huis in Mieh Mieh. U ging er aan de slag als tatoeëerder. U oefende deze stiel reeds zestien jaar uit. U ging ter plaatse bij de mensen in Mieh Mieh, Mar Ilias of elders. U maakte reclame via kaartjes en verder deed het bouche à l'oreille systeem zijn werk.

In 2014 hoorde u het geluid van een kogel. U ging kijken wat er aan de hand was en u zag dat acht personen vermoord werden in een kogelregen. U zag de belagers wegrijden. Een van de slachtoffers was een vriend van u. De moordaanslag gebeurde in opdracht van Hezbollah. De slachtoffers waren personen met kapitaal. Mensen die een lening nodig hadden konden bij hen terecht. Dit ondermijnde de zaken van Ansar Allah, waardoor ze de mannen het zwijgen oplegde. Het was een afrekening, waar u persoonlijk niets mee te maken had.

U leerde uw huidige echtgenote kennen in kamp Mar Ilyas. De familie van uw vrouw was hier echter niet mee gediend. U huwde stiekem in 2015 met T. e. H. H. (...). Zowel zij als jullie twee kinderen hebben de Noorse nationaliteit en zijn woonachtig in Noorwegen. U ontving in de daarop volgende twee jaar, een viertal telefonische bedreigingen van de familie van uw vrouw.

In 2016 kregen een paar klanten problemen met Ansar Allah. Het waren M. H. (...), A. H. (...) en A. A. (...). Ze werden ondervraagd over hun tattooëages. De leden van Ansar Allah wilden weten wie de tattooëages had gezet. Ansar Allah had uw vrienden in een ingegraven ton gestoken om ze onder druk te zetten. Uw vrienden werden bang en vertelden de belagers wie de tattoos gezet had, u met andere woorden. Ansar Allah belde u op en zeiden dat ze u wilden spreken. U ging ter plaatste en ze namen uw tattooëage materiaal in beslag. U werd voorts verzocht uw activiteiten neer te leggen. U werd onder schot gehouden en verschillende keren geslagen. Een vriend van uw vader kende J. S. (...), de verantwoordelijke van Ansar Allah. Deze bemiddelde voor u en u werd vrijgelaten. U legde hierop uw tattooëage activiteiten in het kamp zelf neer, maar zette ze buiten het kamp verder. Ansar Allah was immers niet actief buiten het kamp, enkel Hezbollah liet zich daar af en toe zien. Op een dag tattooëerde u toch de wenkbrauwen van een meisje dat woonachtig was in het kamp. Op 20 september 2017 keerde u tussen 19 uur en 20 uur terug naar het kamp. U parkeerde uw wagen en wandelde terug naar huis. U werd neergeslagen en meegenomen door Ansar Allah. U werd wakker in een tunnel. De leden van Ansar Allah zeiden dat ze u gewaarschuwd hadden. U was niet gestopt met tattooëëren, integendeel u tattooëerde nu ook meisjes. Dit kon niet door de beugel. Ze staken u in een put in de grond. Men vroeg u om u bij hen aan te sluiten. U zou dan voorzien worden van een machine waarmee u tattooëages kon verwijderen. U weigerde dit voorstel. U werd aan uw rechterhand verwond met een stuk glas. U werd op uw hoofd gelsagen. U raakte bewusteloos en werd ergens buiten het kamp achtergelaten. U werd wakker in het ziekenhuis. U ging terug naar Mar Ilias waar u nog een maand verbleef. Hier werd u door de neef van uw vrouw met een mes bedreigd. Vijf dagen later verliet u het kamp. U vertrok uit Libanon op 16 september 2017. U vloog via een transit in Brazilië naar Bolivia waar u twintig dagen verbleef. U reisde vervolgens terug via Brazilië naar Spanje en zo naar België. U diende op 20 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds uw vertrek passeren er gewapende mannen langs het huis. Uw broer, A. M. A. (...), had zich aangesloten bij Fatah. Hij wordt regelmatig ondervraagd aan de controleposten aan de ingang van het kamp. Op 2 oktober 2018 werd hij over u ondervraagd. Vlak erna braken er gevechten uit in het kamp tussen Fatah en Ansar Allah waarbij vier vrienden van u, allen lid van Fatah, om het leven kwamen. In februari 2019 werd er een stuk hasj en een pistool in de koffer van uw broer gelegd waardoor hij gedetineerd werd door Ansar Allah.

Uw echtgenote kwam u vanuit Noorwegen bezoeken. Een week later kreeg u echtscheiding papieren in de bus. U bent van plan hier op in te tekenen.

Ter staving van uw verzoek voor internationale bescherming legt u een originele identiteitskaart neer van u (een oude en een nieuwe), een originele UNRWA registratiekaart, een huwelijksakte, een originele geboorteakte, twee documenten van vrouw en dochter in Noorwegen en een geboorteakte van uw zoon, echtscheidingsdocumenten als ook een psychologisch attest. U legt eveneens foto's neer van

uzelf tijdens uw werk, uw verwonde hand, foto's van leden van Ansar Allah en lijken. Een psychologisch verslag werd op latere datum nog doorgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo haalde u aan dat u psychische klachten vertoont en hier medicatie voor neemt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er worden gewezen op het feit dat het document werd opgesteld in Libanon op 15 november 2017 door Dokter K. S. E. M. (...), neuropsychiater. Het document verwijst naar gebeurtenis in 2014 waarbij een aantal van uw vrienden vermoord werden. U zou sinds september 2015 bij de dokter in behandeling zijn. Het document bevat evenwel geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om waarachtige en samenhangende verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure. Volgens uw verklaringen zou uw langdurig gebruik van Rivotril, dat u werd voorgeschreven door de Libanese dokter, een negatief effect hebben op het functioneren van uw hersenen en zou u veel zaken vergeten. Het eerste gehoor vond plaats op 4 juli 2018 het bijkomend gehoor werd op 19 juni 2019 georganiseerd. In tussentijd, meer bepaald op 19 oktober 2018, werd u opgenomen in het Onze Lieve-Vrouw ziekenhuis van Aalst. U werd hier bijgestaan door een psychiater die de medicatie afbouwde. Ook dit document bevat geen enkele informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn om waarachtige en coherente verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure. Het langdurig nemen van medicatie kan effectief een effect hebben op het geheugen. Er is echter een fundamenteel verschil tussen betrouwbare en waarachtige verklaringen. U haalde dan wel aan dat u psychische problemen had tijdens het eerste gehoor. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat uw verklaringen samenhangend en coherent waren en er geen verstoring te wijten aan uw geneesmiddelengebruik kon vastgesteld worden. U antwoordde immers in volzinnen en op de vragen. De vastgestelde discrepanties tussen de beide gehoren (zie infra) zijn echter dermate flagrant dat de geloofwaardigheid ver te zoeken is, zelfs wanneer er sprake is van langdurig geneesmiddelengebruik. De aangehaalde nood bleek dan ook niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Voortgaand op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS I, p.10). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U vreest problemen met Ansar Allah omdat u tattoos zet, voorts uit u ook een vrees ten aanzien van uw schoonfamilie daar ze tegen uw huwelijk waren.

Na analyse van uw verklaringen blijkt dat er flagrante tegenstrijdigheden op te merken zijn tussen de verklaringen die u tijdens beide gehoren aflegde. Dit ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Zo verklaarde u initieel dat in 2016 er een aantal van uw getatoeëerde vrienden met name A. A. (...), M. (...) en A. H. (...) aan de tand gevoeld werden door Ansar Allah. Ze werden alle drie in een put gestoken en gedwongen de naam van de persoon die hun getatoeëerd had op te geven. Uw naam kwam uit de bus, waarna u telefonisch gecontacteerd werd door Ansar Allah die u zeiden dat ze u nodig hadden en dat u met uw machine naar hen moest komen (CGVS I p.14, 15, 16). De tweede versie van uw relaas is volledig verschillend. U verklaarde hier dat u voor 2017 naast een afkeurende blik niet echt problemen ondervond omwille van uw ambacht (CGVS II p.8). Een viertal maanden voordat uw hand verwond werd in 2017, kwamen er twee mannen van Ansar Allah langs bij u thuis en zeiden dat u uw tatoeage materiaal moest meenemen en hun volgen naar h. S. (...). Een man, wiens naam u zich niet meer herinnert, die u recent getatoeëerd had, zou uw identiteit hebben prijsgegeven (CGVS II p.8, 9). De twee versies van de gebeurtenissen verschillen niet alleen qua timing, maar ook de aanzet van uw problemen als de identiteit van de personen die u verraden zouden hebben is volledig verschillend. Dit doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig te niet.

Voorts verklaarde u initieel dat u na de eerste waarschuwing van Ansar Allah niet meer in het kamp zelf gewerkt had. U zette uw activiteiten gedurende het daarop volgende jaar buiten het kamp verder, waardoor u geen verder problemen ondervond (CGVS I p.16). Tijdens het bijkomende gehoor verklaarde u daarentegen dat u in het kamp zelf doorging met het tatoeëren van mensen, vaak zelfs nog in het kamertje op het dak van uw woning dat u als studio gebruikte (CGVS II p.10). Ook op dit punt verschillen uw verklaringen dus wezenlijk. U zou uiteindelijk verraden zijn doordat u de wenkbrauwen van een meisje getatoeëerd had en dit ter ore was gekomen bij Ansar Allah. Wat dit aspect van uw relaas betreft vallen er eveneens enige discrepanties op te merken. In uw oorspronkelijke versie verklaarde u dat een vriendin van het meisje Ansar Allah ingelicht had over u die haar wenkbrauwen getatoeëerd had (CGVS I p.16). U zou de tatoeages buiten het kamp gezet hebben (CGVS I p.16, p.17). Vervolgens wijzigde u wederom uw verklaringen en stelde dat u het meisje bij uw thuis getatoeëerd had. Het meisje zelf was u gaan aangeven bij de zoon van J. S. (...). Ze had u verraden aangezien u een relatie met haar had, deze ten einde was gelopen en u ondertussen een andere vriendin had. Ze zinde op wraak (CGVS II p.10, p.11).

Voorts zou u volgens de initiële versie van uw relaas aan het wandelen geweest zijn naar huis toen u neergeslagen werd en het bewustzijn verloor. U werd wakker in de tunnel. U werd in een put gestoken en uw hand werd verwond. Toen de groepering met u klaar was werd u wederom bewusteloos geslagen, hebben ze u in een jeep gezet en werd u buiten het kamp achtergelaten. U ging vervolgens naar het ziekenhuis (CGVS I p.17). De bijkomende versie klinkt als volgt: u werd meegenomen naar een soort van tunnel onder de gebouwen van Ansar Allah. U werd er met een fles op uw hand geslagen en mocht vervolgens vertrekken. U werd door enkele leden te voet naar de poort van het gebouw gebracht waarna u naar het ziekenhuis ging om u te laten verzorgen (CGVS II p. 11, 12). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat u verklaringen tussen beide gehoren op geen enkel punt overeenkomen hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt.

U werd met de tegenstrijdigheden van uw verklaringen geconfronteerd. U kon geen dienstig uitleg verschaffen waarom deze op cruciale punten verschilden. U stelde dat u onder zware medicatie zat en daarom de feiten niet correct kon verhalen (CGVS II p.14). Er kan rekening gehouden worden met een zeker invloed van medicatie. Dit kan echter geen verklaring bieden waarom uw verklaringen op quasi elk aspect verschillen. Bovendien werden de notities van het persoonlijk onderhoud naar u en uw advocaat verstuurd. U had dan ook voldoende tijd om hier weerwoord op te bieden. U heeft echter nagelaten dit te doen. U argumenteerde dat het verslag in het Nederlands was en u dit niet kon lezen (CGVS II p.14). U heeft echter bijstand van een advocaat en had via uw raadsman het verslag kunnen verifiëren. Dit was geen optie volgens u daar u ziek was en u uzelf als een lijk beschouwde (CGVS II p.15). Het is echter uw eigen verantwoordelijkheid om eventuele correcties te doen bij de inhoud van het gehoorverslag. U

probeerde nog een uitleg te verschaffen om de vastgestelde discrepanties goed te praten, maar ook dit kon niet overtuigen, integendeel. U verklaarde met betrekking tot de eerste confrontatie met J. S. (...) dat u opgebeld werd door een oude persoon die als een soort bemiddelaar optrad. U beschouwde de man als een leraar. Hij werkte in de exorcisme sector en had u geholpen in de periode dat u bezeten was. Hij zou u gezegd hebben dat u naar J. S. (...) diende te gaan (CGVS II p.15). Dit is aldus een derde versie van hetzelfde verhaal. U slaagt er niet in om coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de asielmotieven die u noopte het land te verlaten. U slaagde er evenmin in om dienstdoende verklaringen af te leggen om de vastgestelde discrepanties te verklaren. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen waarom u besloot Libanon te verlaten en de motieven op basis waarvan u beroep doet op internationale bescherming.

Wat betreft de problemen met uw schoonfamilie haalde u aan dat deze zich in tussentijd zelf opgelost hebben. U verklaarde dat uw echtgenote u kwam bezoeken in België. Een week na haar terugkeer naar Noorwegen, kreeg u echtscheidingsdocumenten in de bus. Dit is zeven maanden geleden. U heeft sinds die dag geen contact meer met haar gehad. Uw ex-schoonfamilie heeft al de banden met u en uw familie verbroken. Uw vrouw heeft de echtscheiding aangevraagd aangezien u weigert in Noorwegen te gaan wonen en zij zich niet in België wil vestigen. U bent dan ook van plan om de echtscheidingsdocumenten in te vullen en van haar te scheiden. Uw scheiding zou vervolgens al de problemen met de schoonfamilie oplossen (CGVS II p.3, p.4). Los van de vaststelling dat de problemen nu opgelost zijn, kan er tevens nog aangestipt worden dat er aan de initiële problemen die u verklaarde te hebben met uw schoonfamilie evenmin geloof kan worden gehecht. U huwde in 2015 met uw huidige echtgenote die u in 2010 leerde kennen (CGVS I p.4). U verklaarde dat uw schoonfamilie tegen het huwelijk was omdat u een Palestijnse vluchteling bent. Ondanks dat de familie van uw vrouw niet wilde dat u met haar huwde, had u toch telefonisch contact met haar en met haar familie. Bovendien zou uw vrouw naar Libanon gekomen zijn om met u te trouwen (CGVS I p.4). Meer nog, u verklaarde dat uw vrouw jaarlijks drie maanden naar Libanon kwam om tijd samen met u door te brengen (CGVS I p.7). Moest uw schoonfamilie dermate veel problemen met uw hebben, kan er aangenomen worden dat uw echtgenote niet jaarlijks gedurende drie maanden weg kon (CGVS I p.7). U verklaarde dat u dacht dat u problemen ging krijgen met uw schoonvader en schoonbroers. Dit is echter puur hypothetisch en niet op concrete aanwijzingen gebaseerd.

Ook de problemen die u claimt te hebben met uw schoonfamilie in Libanon kan u niet aannemelijk maken. U was al twee jaar gehuwd met uw echtgenote. In die periode hebben er zich geen zwaarwichtige problemen met de schoonfamilie voorgedaan. U verklaarde in een periode van twee jaar, vier keer opgebeld te zijn. De oom van uw echtgenote zou een hoofdverantwoordelijke van Fatah zijn als ook een spion voor de Libanese overheid. Hij zou eender wat kunnen doen om u in de problemen te brengen, zo zegt u. Ondanks dat die man dusdanig veel macht had, heeft hij niets ondernomen om u in de problemen te brengen (CGVS I p.7). Gezien het beeld dat u schetst van uw schoonfamilie kan u niet aannemelijk maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging gelinkt aan uw schoonfamilie bestaat.

Wat betreft de moord op uw vrienden, blijkt dat deze plaatsvond in 2014 en niet de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek uitmaakte. Buiten het feit dat de slachtoffers vrienden van u waren, zijn de redenen waarom ze vermoord werden niet aan u gelinkt (CGVS I p.21, p.22).

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De documenten werpen enkel een zicht op uw identiteit en uw burgerlijke stand. Het Libanese psychologisch attest refereert naar het hierboven aangehaalde incident

En bevat geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u nood zou hebben aan internationale bescherming noch kan de inhoud de vastgestelde flagrante discrepanties vergoelijken. Dit geldt eveneens voor het attest van Dr. D. L. (...). De foto's van uzelf aan het werk zijn louter een aanwijzing voor uw claim dat u werkzaam was als tatoeëerder maar tonen op geen enkele wijze aan dat u hierom nood zou hebben aan internationale bescherming. De foto van de verwonde hand betreft mogelijk uw hand maar doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin u deze verwonding zou hebben opgelopen. De foto's van de militieleden en de lijken zijn foto's van militieleden en lijken, niets meer of niets minder. Enige link met uw persoon kan hieruit niet worden afgeleid laat staan een eventuele nood aan internationale bescherming. Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in

de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders nog in Mieh Mieh wonen (CGVS I p.11). Uw familie woont er in een groot huis waar iedereen zijn eigen kamer heeft (CGVS I p.12). Op het vlak van behuizing kan er geconcludeerd worden dat dit niet problematisch is in geval van terugkeer. Uw vader werkt voor de Palestijnse Autoriteit sinds 1982 en verdient zo'n 500 dollar per maand. Uw broer A. (...) werkte vroeger, net als u, als dakwerker. Ook al is hij nu werkloos, hij vult zijn dagen met het bewaken van de gebouwen van de Palestijnse Autoriteit (CGVS I p.12, p.21). Uw zus studeert aan een universiteit van de Libanese overheid. Het inschrijvingsgeld, zo'n 500 dollar per jaar, wordt door uw ouders betaald (CGVS I p.12). Op basis van voorgaande kan er geconcludeerd worden dat u over een sociaal functionerend netwerk beschikt in Libanon. Uw familie heeft een vast inkomen en een goede behuizing. U zal met andere woorden niet in mensonwaardige omstandigheden terecht komen bij een terugkeer naar Libanon.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische

groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat hij zware psychologische problemen heeft en meent dat hiermee in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden. Hij licht dit verder als volgt toe:

"In de bestreden beschikking wordt gesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan voortvloeien die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Niettemin erkent verweerster in de bestreden beslissing dat verzoeker zware psychologische problemen heeft en hiervoor tot heden behandeld wordt. Er wordt echter onvoldoende rekening gehouden met deze psychologische klachten.

In 2014 werden acht vrienden van verzoeker gedood. Verzoeker was hiervan getuige en kon zelf ontsnappen door zich te verstoppen. Sinds deze vreselijke gebeurtenissen heeft verzoeker bijzonder veel last van stress, angst en trauma's. Dit werd door verzoeker reeds aangehaald gedurende zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier van verzoeker, p. 37).

Gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud verwijst verzoeker meteen naar zijn medische problemen en de effecten van de medicijnen op zijn geheugen.

"(...)"

(Administratief dossier van verzoeker, p. 22, verzoeker zet vet)

De Libanese dokter van verzoeker schreef hem het medicijn Rivotril voor, zodat verzoeker met deze traumatische gebeurtenissen om zou kunnen gaan. In Rivotril zit de stof clonazepam, een middel dat overprikkelde zenuwen in de hersenen tot rust brengt. Objectieve informatie toont duidelijk aan dat dit medicijn bijwerkingen heeft op de hersenactiviteit van gebruikers.

"Moeite met concentreren en de oriëntatie, trager denken en geheugenproblemen, zowel van gebeurtenissen lang geleden als van kort geleden.

Verminderde coördinatie. Hierdoor kunt u onhandig zijn in uw bewegingen en moeite hebben duidelijk te spreken (te articuleren). Na een injectie kan deze bijwerking enkele dagen aanhouden."

(stuk 3, apotheek.nl, clonazepam, te consulteren op: <https://www.apotheek.nl/medicijnen/clonazepam#belangrijk-om-te-weten-over-clonazepam>, verzoeker zet vet)

In oktober 2018 werd de dosis Rivotril geleidelijk aan afgebouwd. Gedurende zijn tweede onderhoud in juni 2019 was verzoeker volledig gestopt met het nemen van Rivotril, waardoor hij iets heldere verklaringen kon afleggen. Op het einde van het onderhoud verwees verzoeker nogmaals naar de effecten van deze medicatie op zijn geheugen:

"(...)"

(Administratief dossier van verzoeker, p. 17-18)

Naast deze verklaringen legde verzoeker gedurende de procedure bij verweerster twee attesten voor: een attest van dokter K. S. E. M. (...), een neuropsychiater uit Libanon en een rapport van zijn Belgische huisarts, dokter H. D. L. (...) (stuk 4).

Verweerster negeert dit medisch attest, de bijwerkingen van Rivotril en de vele verklaringen van verzoeker omtrent zijn medische problemen echter volledig. Sterker nog, verweerster plaatst zich in de rol van dokter en stelt dat op basis van deze twee attesten niet afgeleid kan worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om waarachtige en samenhangende verklaringen af te leggen. In principe gaat verweerster zelfs zo ver dat ze van mening is de bijwerkingen van Rivotril te kennen. Nochtans blijkt nergens uit het administratief dossier dat de dossierbeheerder hiervoor opgeleid werd.

Bovendien beschikt verweerster niet langer over een psy-supportcel. Uit objectieve informatie blijkt dat er voor protection officers slechts instructies opgesteld zijn die als leidraad kunnen dienen voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen met psychologische problemen (stuk 5, Agentschap integratie & inburgering, persoonlijk onderhoud bij het CGVS, geconsulteerd op 13 augustus 2019, te consulteren op: <https://www.agii.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/asiel-internationale-bescherming/hoe-verloopt-de-asielprocedure/persoonlijk-onderhoud-bij-het-cgvs>).

De psychologische problemen van verzoeker zijn dermate zwaar dat ze leiden tot ernstige geheugenproblemen. Verzoeker is duidelijk niet in staat om te antwoorden op simpele vragen met betrekking tot zijn vluchtrelaas. Dit is niet enkel het geval bij verweerster, maar is ook duidelijk merkbaar tijdens consultaties tussen verzoeker en zijn advocaat. Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat verzoeker niet interviewbaar is. Echter blijkt uit een contactvergadering van Myria in 2017 dat verweerster geen officiële procedure heeft om hiermee om te gaan.

“Behandeling van asielaanvragen van personen met psychische problemen door het CGVS: Hoe moet een psychisch probleem aangetoond worden? Worden er door het CGVS faciliteiten voorzien waardoor men toch kan deelnemen aan de procedure? Welke? Heeft deze psychische problematiek een invloed op de beslissing? Welke procedure voor alleenstaanden die niet geïnterviewd kunnen worden, de vroegere NIAK procedure « Niet Interviewbare Alleenstaande Asielzoekers? » De heer Dermaux antwoordt dat het CGVS in principe een medisch attest verwacht dat de psychische problemen bevestigt. De situatie wordt geval per geval onderzocht. Er is geen officiële NIAK procedure, maar, geval per geval, kan het CGVS overwegen of de persoon al dan niet interviewbaar is. Hij geeft verder nog mee dat het maar een klein aantal dossier betreft.”

(Stuk 15, Myria, Verslag contactvergadering Asiel, 18 januari 2017, te consulteren op: https://www.myria.be/files/20170118_Verslag_contactvergadering_asiel.pdf, verzoeker zet vet)

Verzoeker heeft de ernst van zijn medische situatie met alle mogelijke middelen aangetoond. Indien verweerster een grondig onderzoek uitgevoerd zou hebben van het dossier van verzoeker, zou duidelijk blijken dat hij zich weldegelijk in de situatie bevindt van onmogelijkheid tot interviewen. Echter heeft verweerster nagelaten verzoeker op een gepaste manier te behandelen.

Verweerster stelt ten onrechte vast dat aangezien verzoeker met volzinnen kon antwoorden op de gestelde vragen, er geen verstoring vastgesteld kon worden die te wijten is aan zijn geneesmiddelengebruik. Verweerster stelt zich hier nogmaals duidelijk in de plaats van een gespecialiseerde dokter, ondanks het gebrek aan opleiding hiervoor.

Uit het bovengaande blijkt duidelijk dat de redenering van verweerster die stelt dat verzoekers rechten gerespecteerd werden, bijzonder voorbarig is. De dossierbeheerder die het persoonlijk onderhoud heeft afgenomen, is niet getraind noch bevoegd om een dergelijke specifieke en gevoelige beoordeling te maken. In dit verband verwijst de aanvrager naar artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming aan verweerster kan meedelen dat hij speciale procedures nodig heeft. Verzoeker heeft een medisch verslag ingediend waaruit zijn psychologische problemen duidelijk blijken, maar verweerster heeft hier geen rekening mee gehouden.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat hij geen effectieve bescherming genoot van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) en meent subsidiair dat de commissaris-

generaal een andere appreciatie had moeten maken met betrekking tot artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, waardoor het vluchtelingenstatuut van rechtswege dient te worden vastgesteld. Hij onderbouwt dit als volgt:

“4.2.1. Begrip vluchteling/uitsluiting

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 Vw. verwijst.

Dit artikel van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“(…)”

(Verzoeker zet vet)

Deze bijstand is opgehouden te bestaan indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer iemand zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (cfr. bestreden beslissing (stuk 1) en Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarsagi Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

In haar noot omtrent de toepassing van artikel 1D van de conventie binnen de EU van mei 2013 haalt ook het UNHCR aan dat de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden” in geen geval al te restrictief kan worden beoordeeld:

“(…)”

(stuk 16, UNHCR, Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection, mei 2013, verzoeker zet vet)

Niettegenstaande verweerster in de bestreden beslissing een correcte definitie aanhaalt, waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, gaat ze in haar appreciatie voorbij aan de concrete zaken eigen aan het dossier.

Verzoeker had wel degelijk geen andere keuze dan Libanon te ontvluchten, omwille van een gegronde vrees op vervolging, in de zin van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie (48/3 Vw), ten aanzien van de Ansar Allah militie. Hieromtrent wenst verzoeker te benadrukken dat van hem eigenlijk niet vereist wordt dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 Vw aantoont. Zodra verzoeker aantoont dat hij buiten zijn wil diende te ontvluchten, dient van rechtswege aan hem het statuut van vluchteling te worden toegekend.

A fortiori dient aan verzoeker het statuut van vluchteling te worden toegekend nu hij vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie aantoont.

Op grond van artikel 55/2 Vw. diende verweerster ten slotte op zijn minst een oordeel over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het artikel 48/3 Vw. te vellen. Ook in deze context heeft zij het gevaar en de onmenselijke behandeling, die verzoeker wacht bij terugkeer, miskend

4.2.2. Elementen van artikel 48/3 Vw. toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij op 20 december 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Omwille van de discrepanties in de verklaringen van verzoeker (die het gevolg zijn van zijn medische problemen, zie eerste middel) beweert verweerster in de bestreden beslissing dat er geconcludeerd kan worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe aan hebben gezet het mandaatgebied te verlaten. Volgens verweerster heeft verzoeker dus geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Verzoeker kreeg in Libanon problemen met de militie Ansar Allah. Verweerster acht de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig omwille van de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen. Hieromtrent moet vooreerst verwezen worden naar het eerste middel, waarin de psychologische problemen van verzoeker en de gevolgen hiervan op zijn geheugen uiteengegaan werden. Verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud ook dat het geneesmiddel dat hij nam gedurende zijn eerste onderhoud, een zware impact op hem had.

“(...)”

(Administratief dossier van verzoeker, p. 17)

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker nemen niet weg dat de kern van zijn verhaal gedurende zijn verschillende interviews constant bleef. Verzoeker kreeg namelijk problemen omwille van zijn job als tatoeëerder.

Verzoeker legde weldegelijk consistente verklaringen af over zijn eerste confrontatie met de militie Ansar Allah. Gedurende de twee onderhouds vertelde verzoeker dat hij naar hen moest gaan en dat hij zijn tattoo machine moest afgeven. Omdat verzoeker bedreigd werd, beloofde hij dat hij ging stoppen met zijn werk.

Hierna stopte verzoeker met tatoeëren binnen het vluchtelingenkamp. Hij bleef echter stiekem wel verder werken. Een viertal maanden na de eerste confrontatie, kreeg verzoeker een nieuw probleem. Hij had de wenkbrauwen van een meisje getatoeëerd en Ansar Allah was dit te weten gekomen.

Over deze problemen legde verzoeker nogmaals duidelijke en consistente verklaringen af. Verzoeker werd meegenomen door Ansar Allah naar een tunnel. Hier werd hij bedreigd en werd er met een glazen fles op zijn hand geslagen. Hiermee wilde de militie ervoor zorgen dat tatoeëren niet langer mogelijk was voor verzoeker.

“(...)”

(Administratief dossier van verzoeker, p. 16)

“(...)”

(Administratief dossier van verzoeker, p. 29)

Verzoeker heeft wel degelijk een intern coherent én overtuigend verhaal gebracht en ondersteunt dit bovendien met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’ (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Vanheule, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, p. 27, nr. 60).

Verzoeker vreest te worden vervolgd in Libanon door Ansar Allah.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Gezien de huidige situatie in Libanon kan hij de bescherming niet inroepen van de autoriteiten.

4.2.3. Samenvattend

Het voorgaande maakt duidelijk dat verzoeker geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet worden uitgesloten van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege dient te worden vastgesteld.

Op zijn minst had verweerster een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 Vw. Volgens verzoeker dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en vaststelling vluchtelingenstatus.

De vluchtelingenstatus dient van rechtswege te worden toegekend.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat het voor UNRWA onmogelijk is om voldoende bescherming te bieden aan personen van Palestijnse afkomst in Libanon, waardoor van rechtswege het vluchtelingenstatuut dient te worden vastgesteld. Minstens moet volgens hem, omwille van de precare veiligheidssituatie in Libanon, het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend. Hij licht dit als volgt toe:

“Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“(…)”

Deze bijstand heeft opgehouden te bestaan, indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer de persoon zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (cfr. bestreden beslissing (stuk 1) en Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarsagi Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Ook hier gaat verweerster voorbij aan concrete zaken eigen aan het dossier.

Vooreerst dient te worden gewezen op een arrest van uw Raad (arrest RvV nr. 144 568 van 30 april 2015), waarin een Palestijns gezin dat verbleef in een UNRWA-vluchtelingenkamp in Libanon erkend werd als vluchtelingen. In dit arrest erkende uw Raad de zorgwekkende situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, aangezien ze behoren tot een kwetsbare groep aan wie een aantal algemene rechten ontzegd zijn. Echter, om te kunnen besluiten tot een ernstige onveiligheid of risico op ernstige schade, is er nood aan een extra element, zoals bv. een bijkomende kwetsbaarheid.

Hier dient de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker en zijn gegronde vrees op vervolging benadrukt te worden. Het eerste middel stelt vast dat verzoeker omwille van zijn psychologische problemen een zeer kwetsbaar profiel heeft en in het tweede middel wordt de vrees van verzoeker ten aanzien van de Ansar Allah militie verduidelijkt. Verzoeker dient dan ook als extra kwetsbaar persoon gezien worden, die onmogelijk hulp van UNRWA of lokale autoriteiten kan genieten.

In een ander arrest van uw Raad (arrest RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017) werd opnieuw het vluchtelingenstatuut toegekend aan een man van onbepaalde nationaliteit van Palestijnse afkomst. In dit geval ging het om een man uit de Gazastrook. Uw Raad besloot dat het onmogelijk was voor hem om veilig terug te keren naar Gaza. Bijgevolg kon de man niet genieten van de bijstand van UNRWA, en diende het vluchtelingstatuut hem toegekend te worden.

Deze twee arresten tonen duidelijk aan dat er niet altijd voldoende bescherming wordt geboden in UNRWA-gebieden. Deze rechtspraak, waarin een vluchtelingenstatuut werd toegekend ondanks een UNRWA-statuut, moet in het geval van verzoeker ook toegepast worden.

Verweerster beroept zich op objectieve informatie om aan te tonen dat niet iedereen in precaire levensomstandigheden leeft. Ten gevolge hiervan bestaat er volgens verweerster geen reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Verweerster houdt echter onvoldoende rekening met de actuele financiële problemen van UNRWA. Verzoeker wenst erop te wijzen dat de Trump administratie in 2018 besloot hun financiële steun aan UNRWA op te schorten. Aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie was, met een steun van maar liefst 364 miljoen US Dollars, had deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact op de steun van UNRWA.

Vanzelfsprekend wordt UNRWA tot heden geconfronteerd met de gevolgen van deze beslissing: er is een gigantisch bedrag nodig om deze financiële put te vullen.

“(...)”

(stuk 6, United Nations, UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release, 29 januari 2019, te consulteren op: <https://www.un.org/unispal/document/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-and-budget-requirement-of-us-1-2-billion-press-release/>, verzoeker zet vet)

Hoewel UNRWA reeds 110 miljoen dollar bijeenraapte, is er tot heden een enorm tekort om hun jaarlijks budget te bereiken.

“(...)”

(stuk 7, Al Jazeera, UNRWA raises \$110m but still cash-strapped after US cuts, 25 juni 2019, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/middleeast/2019/06/unrwa-raises-110m-cash-strapped-cuts-190625185118119.html>, verzoeker zet vet)

Bovendien verscheen er recent een zeer kritisch rapport over de bedrijfscultuur van de organisatie. Omwille hiervan schorten verschillende landen hun steun aan UNRWA op, waaronder België. Ons land besloot een geplande bijdrage, goed voor 5,35 miljoen euro, voorlopig in te houden (stuk 8, VRT NWS, Zorgwekkend rapport over wanbeheer in VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, België schorst hulp op, 1 augustus 2019, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/08/01/belgie-schort-hulp-op-aan-vn-agentschap-voor-palestijnse-vluchte/>).

Dit alles leidt ertoe dat er weldegelijk voldoende redenen zijn om te besluiten dat UNRWA onmogelijk voldoende bescherming kan bieden aan verzoeker.

Daarnaast dient ook de algemene veiligheidssituatie in Libanon nogmaals benadrukt te worden. Enerzijds zijn er nog steeds veel spanningen in de Libanese samenleving, anderzijds is de instabiliteit sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011 alleen maar toegenomen. Dit heeft ertoe geleid dat Libanon onder meer een broeinest is geworden van extremistische groeperingen:

“(...)”

(stuk 9, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8, te consulteren via: <https://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Tot heden vinden er aanslagen plaats door ISIS-leden.

“(...)”

(stuk 10, The National, Lebanon gripped by ‘night of terror’ as ISIS fighter attacks Tripoli, 4 juli 2019, te consulteren op: <https://www.thenational.ae/world/mena/lebanon-gripped-by-night-of-terror-as-isis-fighter-attacks-tripoli-1.870309>, verzoeker zet vet)

Er wordt nog dagelijks gevochten tussen de milities, wat grote gevolgen heft voor de algemene veiligheid in het hele land. Hezbollah-leden nemen actief deel aan de strijd in Syrië en beïnvloeden het functioneren van de veiligheidsdiensten in de regio die de veiligheid in Libanon niet kunnen garanderen en die zelfs niet kunnen voorkomen dat de milities deelnemen aan de gevechten:

“(...)”

(stuk 9, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8, te consulteren via: <https://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Het geweld leidt tot onwettige detentie, mishandeling, ontvoering... Het is zeer zorgwekkend dat deze mensenrechtenschendingen gepleegd worden door de Libanese veiligheidsdiensten zelf. Bovendien betekent de toestroom van vluchtelingen dat gewapende groeperingen geweld gebruiken tegen gedetineerde migranten. Libanon kan op geen enkele manier worden beschouwd als een veilig land:

“(...)”

(stuk 11, Human Rights Watch, World Report 2019 Lebanon events of 2018, te consulteren via: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/lebanon>, verzoeker zet vet)

Ondanks herhaalde oproepen van de internationale gemeenschap, blijft de Libanese wetgeving inzake het verbod op foltering ernstig tekortschieten. Het Mensenrechtencomité van de VN heeft in zijn observatieverslag van 9 mei 2018 verklaard dat Libanon de foltering onvoldoende criminaliseert. In de praktijk gaat foltering door, vooral in de context van overheidsinterventies:

“(...)”

(stuk 12, UN Human Rights Committee, Concluding observations on the third periodic report of Lebanon, 9 mei 2018, p. 5-6, te consulteren via: http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/LBN/CO/3&Lang=En, verzoeker zet vet)

De vluchtelingencrisis heft eveneens zijn sporen nagelaten in Libanon. Getuige daarvan is het groeiende wantrouwen jegens Syrische vluchtelingen in de regio. Volgens sommige leden van de Libanese regering heeft de aanwezigheid van deze vluchtelingen een “destabiliserend effect” en worden vluchtelingenkampen het broeinest van terrorisme. Dit heeft de gewelddadige aard van het leven in Libanon alleen maar groter gemaakt:

“(...)”

(stuk 9, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 9-10, te consulteren via: <https://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker wijst er in dit kader op dat heel wat Palestijnen naar Libanon gevlucht zijn. De Palestijnse vluchtelingen worden er echter beneden alle standaard behandeld.

“(...)”

(stuk 13, Al Jazeera, Palestinians in Lebanon reflect on ‘fading dream’ of return, 14 december 2018, te consulteren via: <https://www.aljazeera.com/indepth/features/palestinians-lebanon-reflect-fading-dream-return-181213082728356.html>, verzoeker zet vet)

“(...)”

(stuk 14, Middle East Monitor, Hamas: Lebanon’s policies forcing Palestine refugees out, 15 maart 2019, te consulteren op: <https://www.middleeastmonitor.com/20190315-hamas-lebanons-policies-forcing-palestine-refugees-out/>, verzoeker zet vet)

Het voorgaande maakt zeer duidelijk dat verzoeker onmogelijk een effectieve bescherming door UNRWA kon genieten. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet uitgesloten worden van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege toegekend dient te worden. Minstens moet aan verzoeker, op basis van de precaire veiligheids situatie, het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden algemene informatie over het medicijn clonazepam (stuk 3), een medisch attest van verzoekers huisarts van 21 juni 2019 (stuk 4), algemene informatie over het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 5), persberichten over UNRWA (stukken 6-8), algemene rapporten en persberichten over de (veiligheids)situatie (voor Palestijnse vluchtelingen) in Libanon (stukken 9-14), een verslag van Myria van een contactvergadering over asiel (stuk 15) en een nota van UNHCR over de interpretatie van artikel 1, D van het Verdrag van Genève (stuk 16) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 voegt.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 24 oktober 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nog een aantal medische documenten (stuk 17) neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de aanvullende nota van 24 oktober 2019 nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste en het tweede middel mist in de aangegeven mate juridische grondslag.

2.3.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Immers, de commissaris-generaal is in zijn declaratieve opdracht slechts gemachtigd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Verzoekers bijzondere procedurele noden

Verzoeker voert in het eerste middel (onder meer) de schending aan van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op “*bijzondere procedurele noden*”. Hij betoogt dat hij zware psychologische problemen heeft en dat hiermee in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden als volgt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo haalde u aan dat u psychische klachten vertoont en hier medicatie voor neemt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er worden gewezen op het feit dat het document werd opgesteld in Libanon op 15 november 2017 door Dokter K. S. E. M. (...), neuropsychiater. Het document verwijst naar gebeurtenis in 2014 waarbij een aantal van uw vrienden vermoord werden. U zou sinds september 2015 bij de dokter in behandeling zijn. Het document bevat evenwel geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om waarachtige en samenhangende verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure. Volgens uw verklaringen zou uw langdurig gebruik van Rivotril, dat u werd voorgeschreven door de Libanese dokter, een negatief effect hebben op het functioneren van uw hersenen en zou u veel zaken vergeten. Het eerste gehoor vond plaats op 4 juli 2018 het bijkomend gehoor werd op 19 juni 2019 georganiseerd. In tussentijd, meer bepaald op 19 oktober 2018, werd u opgenomen in het Onze Lieve-Vrouw ziekenhuis van Aalst. U werd hier bijgestaan door een psychiater die de medicatie afbouwde. Ook dit document bevat geen enkele informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn om waarachtige en coherente verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure. Het langdurig nemen van medicatie kan effectief een effect hebben op het geheugen. Er is echter een fundamenteel verschil tussen betrouwbare en waarachtige verklaringen. U haalde dan wel aan dat u psychische problemen had tijdens het eerste gehoor. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat uw verklaringen samenhangend en coherent waren en er geen verstoring te wijten aan uw geneesmiddelengebruik kon vastgesteld worden. U antwoordde immers in volzinnen en op de vragen. De vastgestelde discrepanties tussen de beide gehoren (zie infra) zijn echter dermate flagrant dat de geloofwaardigheid ver te zoeken is, zelfs wanneer er sprake is van langdurig geneesmiddelengebruik. De aangehaalde nood bleek dan ook niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Voortgaand op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door in het eerste middel nogmaals te wijzen op zijn medische problemen en op de effecten die de medicatie die hij hiervoor nam op zijn geheugen heeft, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt terdege rekening gehouden met verzoekers medische problemen, met de medicatie die hij nam en met de afname van deze medicatie tussen het eerste en het tweede gehoor op het CGVS. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, negeert de commissaris-generaal geenszins de voorgelegde attesten. Evenmin plaatst de commissaris-generaal zich in de rol van dokter door te stellen dat uit de voorgelegde attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om waarachtige en samenhangende verklaringen af te leggen in het kader van een asielprocedure.

Verzoekers betoog in het eerste middel dat zijn psychologische problemen zo zwaar zijn dat hij niet in staat is te antwoorden op simpele vragen met betrekking tot zijn vluchtrelaas en dat er geen twijfel over kan bestaan dat hij *“niet interviewbaar is”*, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald in de notities die werden genomen van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 4 juli 2018 en dat van 14 juni 2019. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juli 2018 dat verzoekers verklaringen samenhangend en coherent waren en blijkt eruit niet dat er een verstoring kon worden vastgesteld die te wijten is aan verzoekers geneesmiddelengebruik. Verzoeker antwoordde immers in volzinnen op de hem gestelde vragen. Verzoeker toont niet aan dat een medisch diploma, dan wel een specifieke training of opleiding vereist is om dit vast te stellen. Verzoekers betoog dat hij *“niet interviewbaar is”* en niet in staat is om te antwoorden op eenvoudige vragen over zijn vluchtrelaas, wordt bovendien in het tweede middel van het verzoekschrift tegengesproken waar verzoeker zelf aangeeft dat de kern van zijn verhaal gedurende zijn verschillende interviews constant bleef en dat hij consistente verklaringen aflegde over zijn eerste confrontatie met de militie Ansar Allah.

Het medisch attest van 21 juni 2019 dat verzoeker voegt bij het verzoekschrift en het medisch document van 15 november 2017 dat verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 24 oktober 2019 werden door verzoeker in de loop van de administratieve procedure reeds bijgebracht en hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het nogmaals bijbrengen van deze stukken werpt geen ander licht op de voorgaande beoordeling. De overige medische attesten die verzoeker bij zijn op 24 oktober 2019 en zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, dateren alle van 2018, zodat niet kan worden ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom deze niet eerder, in de loop van de administratieve procedure, konden worden neergelegd. Het betreft in die zin geen nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, zodat er geen rekening mee dient te worden gehouden. Hoe dan ook zijn deze stukken zeer summier en werpen zij ook inhoudelijk geen ander licht op de zaak.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 27, map met ‘documenten’, identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was. Dat verzoeker, zoals hij in het tweede middel aanvoert, geen bescherming genoot van UNRWA doet hieraan geen afbreuk. Nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan immers worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* zo dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 28, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, '*emergency cash*' voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en nog steeds bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. De persberichten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 6-8) bevestigen de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt, doch hieruit kan niet blijken dat het mandaat van UNRWA zou zijn stopgezet of dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In tegendeel, deze berichten liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop de voorgaande vaststellingen zijn gesteund en vermogen aan de voorgaande analyse dan ook geen afbreuk te doen.

2.3.4.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 5 juli 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 28, map met ‘landeninformatie’), dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst.

Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen – en verzoeker haalt zelf geen redenen aan – om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had.

2.3.4.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

In de bestreden beslissing wordt over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm."

Deze analyse vindt steun in de stukken waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Integendeel, de door hem bijgebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als deze waarop de commissaris-generaal zich in voorgaande analyse heeft gebaseerd. Aldus toont verzoeker niet aan dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van de vluchtelingenkampen waar verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon heeft verbleven, blijkt actueel geen sprake te zijn.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van zijn verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) verzoekers socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Libanon ontvlucht is omwille van de problemen die hij had met (A) de familie van zijn echtgenote en met (B) de militie Ansar Allah omwille van zijn werk als tatoeëerder.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten nu (i) er flagrante tegenstrijdigheden op te merken zijn tussen de verklaringen die verzoeker tijdens de beide gehoren aflegde, (ii) de problemen met verzoekers schoonfamilie zich in tussentijd zelf opgelost hebben en er tevens evenmin geloof aan kan worden gehecht, en (iii) de moord op verzoekers vrienden in 2014 niet de rechtstreekse aanleiding van zijn vertrek uitmaakte en de redenen van deze moord niet aan verzoeker gelinkt zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vluchtmotieven aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat de moord op zijn vrienden in 2014 niet de rechtstreekse aanleiding van zijn vertrek uitmaakte en dat de redenen van deze moord niet aan hem gelinkt zijn niet betwist. Dit motief, dat de Raad pertinent en terecht acht, wordt bijgevolg overgenomen.

Ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven met betrekking tot de problemen met zijn schoonfamilie worden door verzoeker ongemoeid gelaten:

“Wat betreft de problemen met uw schoonfamilie haalde u aan dat deze zich in tussentijd zelf opgelost hebben. U verklaarde dat uw echtgenote u kwam bezoeken in België. Een week na haar terugkeer naar Noorwegen, kreeg u echtscheidingsdocumenten in de bus. Dit is zeven maanden geleden. U heeft sinds die dag geen contact meer met haar gehad. Uw ex-schoonfamilie heeft al de banden met u en uw familie verbroken. Uw vrouw heeft de echtscheiding aangevraagd aangezien u weigert in Noorwegen te gaan wonen en zij zich niet in België wil vestigen. U bent dan ook van plan om de echtscheidingsdocumenten in te vullen en van haar te scheiden. Uw scheiding zou vervolgens al de problemen met de schoonfamilie oplossen (CGVS II p.3, p.4). Los van de vaststelling dat de problemen nu opgelost zijn, kan er tevens nog aangestipt worden dat er aan de initiële problemen die u verklaarde te hebben met uw schoonfamilie evenmin geloof kan worden gehecht. U huwde in 2015 met uw huidige echtgenote die u in 2010 leerde kennen (CGVS I p.4). U verklaarde dat uw schoonfamilie tegen het huwelijk was omdat u een Palestijnse vluchteling bent. Ondanks dat de familie van uw vrouw niet wilde dat u met haar huwde, had u toch telefonisch contact met haar en met haar familie. Bovendien zou uw vrouw naar Libanon gekomen zijn om met u te trouwen (CGVS I p.4). Meer nog, u verklaarde dat uw vrouw jaarlijks drie maanden naar Libanon kwam om tijd samen met u door te brengen (CGVS I p.7). Moest uw schoonfamilie dermate veel problemen met uw hebben, kan er aangenomen worden dat uw echtgenote niet jaarlijks gedurende drie maanden weg kon (CGVS I p.7). U verklaarde dat u dacht dat u problemen ging krijgen met uw schoonvader en schoonbroers. Dit is echter puur hypothetisch en niet op concrete aanwijzingen gebaseerd.

Ook de problemen die u claimt te hebben met uw schoonfamilie in Libanon kan u niet aannemelijk maken. U was al twee jaar gehuwd met uw echtgenote. In die periode hebben er zich geen zwaarwichtige problemen met de schoonfamilie voorgedaan. U verklaarde in een periode van twee jaar, vier keer opgebeld te zijn. De oom van uw echtgenote zou een hoofdverantwoordelijke van Fatah zijn als ook een spion voor de Libanese overheid. Hij zou eender wat kunnen doen om u in de problemen te brengen, zo zegt u. Ondanks dat die man dusdanig veel macht had, heeft hij niets ondernomen om u in de problemen te brengen (CGVS I p.7). Gezien het beeld dat u schetst van uw schoonfamilie kan u niet aannemelijk maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging gelinkt aan uw schoonfamilie bestaat.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de problemen van verzoeker met Ansar Allah omwille van zijn werk als tatoeëerder, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat de verklaringen die verzoeker tijdens de opeenvolgende interviews bij het CGVS aflegde flagrante tegenstrijdigheden bevatten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u initieel dat in 2016 er een aantal van uw getatoeëerde vrienden met name A. A. (...), M. (...) en A. H. (...) aan de tand gevoeld werden door Ansar Allah. Ze werden alle drie in een put gestoken en gedwongen de naam van de persoon die hun getatoeëerd had op te geven. Uw naam kwam uit de bus, waarna u telefonisch gecontacteerd werd door Ansar Allah die u zeiden dat ze u nodig hadden en dat u met uw machine naar hen moest komen (CGVS I p.14, 15, 16). De tweede versie van uw relaas is volledig verschillend. U verklaarde hier dat u voor 2017 naast een afkeurende blik niet echt problemen ondervond omwille van uw ambacht (CGVS II p.8). Een viertal maanden voordat uw hand verwond werd in 2017, kwamen er twee mannen van Ansar Allah langs bij u thuis en zeiden dat u uw tatoeage materiaal moest meenemen en hun volgen naar h. S. (...). Een man, wiens naam u zich niet meer herinnert, die u recent getatoeëerd had, zou uw identiteit hebben prijsgegeven (CGVS II p.8, 9). De twee versies van de gebeurtenissen verschillen niet alleen qua timing, maar ook de aanzet van uw problemen als de identiteit van de personen die u verraden zouden hebben is volledig verschillend. Dit doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig te niet.

Voorts verklaarde u initieel dat u na de eerste waarschuwing van Ansar Allah niet meer in het kamp zelf gewerkt had. U zette uw activiteiten gedurende het daarop volgende jaar buiten het kamp verder, waardoor u geen verder problemen ondervond (CGVS I p.16). Tijdens het bijkomende gehoor verklaarde u daarentegen dat u in het kamp zelf doorging met het tatoeëren van mensen, vaak zelfs nog in het kamertje op het dak van uw woning dat u als studio gebruikte (CGVS II p.10). Ook op dit punt

verschillen uw verklaringen dus wezenlijk. U zou uiteindelijk verraden zijn doordat u de wenkbrauwen van een meisje getatoeëerd had en dit ter ore was gekomen bij Ansar Allah. Wat dit aspect van uw relaas betreft vallen er eveneens enige discrepanties op te merken. In uw oorspronkelijke versie verklaarde u dat een vriendin van het meisje Ansar Allah ingelicht had over u die haar wenkbrauwen getatoeëerd had (CGVS I p.16). U zou de tatoeages buiten het kamp gezet hebben (CGVS I p.16, p.17). Vervolgens wijzigde u wederom uw verklaringen en stelde dat u het meisje bij uw thuis getatoeëerd had. Het meisje zelf was u gaan aangeven bij de zoon van J. S. (...). Ze had u verraden aangezien u een relatie met haar had, deze ten einde was gelopen en u ondertussen een andere vriendin had. Ze zinde op wraak (CGVS II p.10, p.11).

Voorts zou u volgens de initiële versie van uw relaas aan het wandelen geweest zijn naar huis toen u neergeslagen werd en het bewustzijn verloor. U werd wakker in de tunnel. U werd in een put gestoken en uw hand werd verwond. Toen de groepering met u klaar was werd u wederom bewusteloos geslagen, hebben ze u in een jeep gezet en werd u buiten het kamp achtergelaten. U ging vervolgens naar het ziekenhuis (CGVS I p.17). De bijkomende versie klinkt als volgt: u werd meegenomen naar een soort van tunnel onder de gebouwen van Ansar Allah. U werd er met een fles op uw hand geslagen en mocht vervolgens vertrekken. U werd door enkele leden te voet naar de poort van het gebouw gebracht waarna u naar het ziekenhuis ging om u te laten verzorgen (CGVS II p. 11, 12). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat u verklaringen tussen beide gehoren op geen enkel punt overeenkomen hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt.

U werd met de tegenstrijdigheden van uw verklaringen geconfronteerd. U kon geen dienstig uitleg verschaffen waarom deze op cruciale punten verschilden. U stelde dat u onder zware medicatie zat en daarom de feiten niet correct kon verhalen (CGVS II p.14). Er kan rekening gehouden worden met een zeker invloed van medicatie. Dit kan echter geen verklaring bieden waarom uw verklaringen op quasi elk aspect verschillen. Bovendien werden de notities van het persoonlijk onderhoud naar u en uw advocaat verstuurd. U had dan ook voldoende tijd om hier weerwoord op te bieden. U heeft echter nagelaten dit te doen. U argumenteerde dat het verslag in het Nederlands was en u dit niet kon lezen (CGVS II p.14). U heeft echter bijstand van een advocaat en had via uw raadsman het verslag kunnen verifiëren. Dit was geen optie volgens u daar u ziek was en u uzelf als een lijk beschouwde (CGVS II p.15). Het is echter uw eigen verantwoordelijkheid om eventuele correcties te doen bij de inhoud van het hoorverslag. U probeerde nog een uitleg te verschaffen om de vastgestelde discrepanties goed te praten, maar ook dit kon niet overtuigen, integendeel. U verklaarde met betrekking tot de eerste confrontatie met J. S. (...) dat u opgebeld werd door een oude persoon die als een soort bemiddelaar optrad. U beschouwde de man als een leraar. Hij werkte in de exorcisme sector en had u geholpen in de periode dat u bezeten was. Hij zou u gezegd hebben dat u naar J. S. (...) diende te gaan (CGVS II p.15). Dit is aldus een derde versie van hetzelfde verhaal. U slaagt er niet in om coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de asielmotieven die u noopte het land te verlaten. U slaagde er evenmin in om dienstdoende verklaringen af te leggen om de vastgestelde discrepanties te verklaren. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen waarom u besloot Libanon te verlaten en de motieven op basis waarvan u beroep doet op internationale bescherming."

In het tweede middel tracht verzoeker deze tegenstrijdigheden te verklaren door zijn psychologische problemen en de gevolgen daarvan op zijn geheugen. Hierboven, onder punt 2.3.3., werd evenwel reeds aangehaald dat uit de door verzoeker voorgelegde attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om waarachtige en samenhangende verklaringen af te leggen in het kader van een asielpcedure en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juli 2018 blijkt dat verzoekers verklaringen samenhangend en coherent waren en dat hierin geen verstoring kan worden vastgesteld die te wijten is aan verzoekers geneesmiddelengebruik. Verzoeker antwoordde immers in volzinnen op de hem gestelde vragen.

De omstandigheid dat de kern van verzoekers verhaal gedurende zijn verschillende interviews constant bleef, met name dat hij problemen kreeg omwille van zijn job als tatoeëerder, doet geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op essentiële elementen uit zijn relaas.

Ook door verder in het tweede middel nog louter te volharden in een versie van de door hem afgelegde verklaringen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op.

De vaststelling dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 27, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De documenten werpen enkel een zicht op uw identiteit en uw burgerlijke stand. Het Libanese psychologisch attest refereert naar het hierboven aangehaalde incident (e)n bevat geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u nood zou hebben aan internationale bescherming noch kan de inhoud de vastgestelde flagrante discrepanties vergoelijken. Dit geldt eveneens voor het attest van Dr. D. L. (...). De foto's van uzelf aan het werk zijn louter een aanwijzing voor uw claim dat u werkzaam was als tatoeëerder maar tonen op geen enkele wijze aan dat u hierom nood zou hebben aan internationale bescherming. De foto van de verwonde hand betreft mogelijk uw hand maar doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin u deze verwonding zou hebben opgelopen. De foto's van de militieleden en de lijken zijn foto's van militieleden en lijken, niets meer of niets minder. Enige link met uw persoon kan hieruit niet worden afgeleid laat staan een eventuele nood aan internationale bescherming."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met zijn schoonfamilie en met (leden van) de militie Ansar Allah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders nog in Mieh Mieh wonen (CGVS I p.11). Uw familie woont er in een groot huis waar iedereen zijn eigen kamer heeft (CGVS I p.12). Op het vlak van behuizing kan er geconcludeerd worden dat dit niet problematisch is in geval van terugkeer. Uw vader werkt voor de Palestijnse Autoriteit sinds 1982 en verdient zo’n 500 dollar per maand. Uw broer A. (...) werkte vroeger, net als u, als dakwerker. Ook al is hij nu werkloos, hij vult zijn dagen met het bewaken van de gebouwen van de Palestijnse Autoriteit (CGVS I p.12, p.21). Uw zus studeert aan een universiteit van de Libanese overheid. Het inschrijvingsgeld, zo’n 500 dollar per jaar, wordt door uw ouders betaald (CGVS I p.12). Op basis van voorgaande kan er geconcludeerd worden dat u over een sociaal functionerend netwerk beschikt in Libanon. Uw familie heeft een vast inkomen en een goede behuizing. U zal met andere woorden niet in menonwaardige omstandigheden terecht komen bij een terugkeer naar Libanon.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in het derde middel verwijst naar het de arresten nrs. 144 568 en 190 280 van respectievelijk 30 april 2015 en 31 juli 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te

weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker wijst op zijn psychologische problemen, doch uit het meest recente medische getuigschrift dat hij voorlegt, oordeelt zijn huisarts dat hij voldoende geïntegreerd is om zich in te schrijven als werkzoekende, mits hij zijn antidepressiva goed blijft innemen (adm. doss., stuk 27, map met 'documenten, nr. 9, medisch attest dd. 21 juni 2019). Waar verzoeker nog wijst op zijn kwetsbaar profiel door zijn vrees omwille van de Ansar Allah militie, wijst de Raad erop dat hierboven is gebleken dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN